

Jeg skal senere komme tilbage til timingen. Tidspunktet for denne debat er måske ikke det mest velvalgte, men det kommer jeg altså tilbage til om et øjeblik.

Det Radikale Venstre synes, at det er klogt at lægge op til et mere fleksibelt og decentralt lønssystem end det, vi ellers har kendt til i efterhånden ganske mange år. Der er en klog udvikling i den retning.

For så vidt angår det decentrale, vil jeg godt ofre et par ord på det, som man i daglig tale betegner med noget, som jeg ikke er helt sikker på at jeg kan bruge her fra talerstolen, uden at formanden rejser sig op eller ryster på hovedet, men det begynder med »f«, og så ender det med »tillæg«; det vil vi nødigt have at de lokale lønordninger ender i. Det ville være forkert, at de, der fedter for chefen – for nu at sige det på den måde – også kan gå hen og få en højere løn. Det vil vi ikke være med til.

Derfor vil vi meget gerne gøre opmærksom på den risiko, der ligger i en sådan decentralisering, hvis det nu er dér, man ender. Den kunne være gift for det gode i ordningen, og derfor er det nødvendigt, at der er visse objektive kriterier, som arbejdsgiveren, chefen, anvender, og som samtidig er synlige for kollegerne, for de ansatte, for deres organisationer og for offentligheden, således at folk, før man tildeler disse tillæg, kan se, om disse objektive kriterier er tilgodeset, og om de er velfortjente og uddelt på en sagligt funderet måde.

Vi synes også, det er klogt, at man fra det offentliges side gør en del ud af videre- og efteruddannelse af de ansatte. Det er vores opfattelse i Det Radikale Venstre, at dér ligger et af de nødvendige svar på den globalisering af økonomien, som vi er klar over er i fuld gang.

Vi ser også gerne, at man fra det offentliges side i stigende grad interesserer sig for skånejobbene. Det har vi lagt op til på forskellig vis, og det er også fra socialministerens og fra arbejdsministerens side noget af det, der peger fremad; dér må det offentlige meget gerne gå i spidsen.

Så endelig til seniorpolitikken, som finansministeren jo også nævnte i sit indlæg, og hvor vi må sikre os, at staten kan blive et godt eksempel for det private erhvervsliv. I den sammenhæng er det også vigtigt, at de trepartsdrøftelser, som forhåbentligt snart kommer i gang, også kan øge udbredelsen af skånejob og dermed hindre, at vi ikke ender med at have en de facto-tilbageatrækningsalder et sted i halvtredserne. Det vil i hvert

fald være meget uklogt, når vi ser på, hvordan de unge årgange talmæssigt udvikler sig.

Vi har i Det Radikale Venstre en tradition for at gå ind for samordning, også på disse områder. Det kan være en vanskelig balancegang, for det er jo ikke sådan, at det offentlige skal gå ud med løndiktater til det private erhvervsliv; men der er en sammenhæng mellem den lønpolitik, vi som arbejdsgiver fører på det offentliges område og vores regulering som lovgiver og så det, der sker på det private arbejdsmarked.

Jeg vil ligesom Socialdemokratiets ordfører ærgre mig over det valgte tidspunkt for denne debat, fordi forhandlingerne er forestående. Vi bliver derfor i denne debat nødt til – det er i hvert fald vores opfattelse – at forholde os meget generelt og overordnet til spørgsmålet, for ellers er det jo for forhandlerne muligt at slå op i fortrykket og læse referatet af vores debat og så lægge en forhandlingslinje ud fra den for at se, hvor det politiske flertal ligger, hvad finansministeren har tilkendegivet, og hvordan man kan forvente at holdningen vil være. Så derfor er det muligt – man kunne da håbe på det – at en debat, der lå på et andet tidspunkt, også på det overordnede plan kunne blive mere detaljeret og mere bindende på længere sigt.

Af samme grund vil vi fra Det Radikale Venstre ikke stemme for den dagsorden, som her er foreslået. Jeg havde desværre ikke fået den, inden jeg gik på talerstolen, og derfor et lille hjertesuk af mere praktisk karakter, men som alligevel også har lidt indflydelse på vores mulighed for at kommentere dagsordenen mere detaljeret. Man kunne godt omdele den i udkastform til partierne før debatten, så vi havde mulighed for at læse på den og så forholde os lidt mere detaljeret til den.

Kim Behnke (FP):

I slutningen af 1980'erne – min personlige erindring siger mig, at det var i begyndelsen af 1989 – fremsatte Fremskridtspartiet et beslutningsforslag, som gik ud på, at enevælden på dette område, vi behandler i dag, skulle ophøre.

Det er nemlig sådan, at mens vi alle sammen har den opfattelse, at den royale enevælde ikke eksisterer længere i Danmark, er det sådan, at når man taler om staten som arbejdsgiver, hersker enevælden. Det er nemlig sådan, at finansministeren ene og alene på vegne af hele den samlede stat som arbejdsgiver fører overenskomstforhandlinger og indgår overenskomstforlig med arbejdstagernes repræsentanter, og